

NOTÍCIES

DEL MOVIMENT POLÍTIC PER LA UNITAT

Montecitorio,

Roma, 5 de març de 2003

Un moment de treva per trobar les arrels d'un compromís comú per la pau

Reflexió interreligiosa a la Cambra, amb parlamentaris de diferents partits, en el dia del dejuni.

Martigny, 23 de març de 2003

Fraternitat com a categoria política

Chiara Lubich, convidada d'excepció, obre un moment significatiu de reflexió, amb el rerefons de la guerra a l'Iraq, davant de 300 polítics de tota Suïssa.

Trento, 6 de juny de 2003

Ciutats per a Europa

Una altra cita després de la Conferència dels alcaldes a Innsbruck: "1000 ciutats per a Europa" del novembre de 2001.

Una nova etapa per a nombrosos alcaldes i administradors, joves i d'altres ciutadans que, a Itàlia i a Europa, han començat ja a aplicar la categoria de la "fraternitat" a dins de la seva acció política.

La meva experiència com a Alcalde

Marco Fatuzzo, director d'un institut tècnic, casat, tres fills, ens descriu la seva experiència com a alcalde de la ciutat de Siracusa, a Sicília, al sud d'Itàlia. La riquesa d'allò que ha experimentat en un ambient difícil, i complicat encara més per la realitat de la màfia, ens ajuda a creure en l'actuació política que més desitgem: la que mira al servei del ciutadà abans de tot.

⇒ Stuttgart 2004

"Junts per a Europa"

Gran simposi programat pel proper 6, 7 i 8 de maig.

L'experiència d'una Europa que "ja" està realment unida i fonamentada en la fraternitat.

Properament podrem donar-vos més informació.

Un moment de treva per la pau a Montecitorio

Una **reflexió interreligiosa sobre la pau**, amb la participació del President de la Cambra Pier Ferdinando Casini i de nombrosos polítics d'ambdós bàndols, ha tingut lloc a Montecitorio en ocasió de la jornada de dejuni proclamada per Joan Pau II. La trobada, d'una hora de durada, des de les 14.00 fins a les 15.00, ha tingut lloc a la "Sala della Regina" i s'ha desenvolupat sobre la lectura de nou fragments d'altres tants personatges que han dedicat la seva vida o les seves obres a la pau. S'ha començat amb Ignazio Silone, després amb Chiara Lubich, per continuar amb Gabriel García Márquez, Simone Weil, Joan XXIII, Vaclav Havel, Gandhi, Teresa de Calcuta i Martin Luther King. Exponents de diferents religions han ofert algunes reflexions i testimoniatges.

Tots els participants, gairebé tres-cents, han decidit donar l'import equivalent a un dinar a la Creu Roja. (Els diners recollits seran destinats, a través del Comitè Internacional de la Creu Roja/Mitjalluna Roja, a un projecte de solidaritat a l'Iraq).

Aquesta iniciativa ha estat promoguda per Lucia Fronza Crepaz, del Moviment polític per la unitat i, a més del president Casini, ha trobat ressò en altres polítics, tant de la majoria com de l'oposició.

"Un nou món està en gestació. Però es necessita una ànima: l'amor"

Chiara Lubich

La idea d'aquesta iniciativa -explica **Lucia Fronza**- és el fruit d'un camí polític que s'està construint des de fa uns anys -en més d'una nació- entre polítics de diferents orientacions, juntament als ciutadans, funcionaris, estudiants i estudiosos de ciències polítiques, un camí conduït a la llum del carisma de la unitat de Chiara Lubich. L'objectiu és profunditzar en el nostre compromís polític, tornar a trobar les raons i tornar a posar la política al seu lloc, el d'instrument imprescindible per a la unitat i la pau de la família humana. Aquest profunditzar no ens ha dut fora de la quotidianitat política, més aviat ens ha demanat l'esforç de trobar, en anar a fons en les nostres raons i en les raons de l'altre, quins són els valors que avui poden tornar a donar veu i subjectivitat a la política. Lavors, hem pensat de construir, per oferir-lo a tothom, un moment de treva, en el qual cercar en el respecte de les nostres diferents posicions, les arrels profundes d'un compromís comú per a la pau.

"Tinc el somni que la fraternitat esdevindrà l'ordre del dia d'un home executiu i la paraula d'ordre d'un home de govern".

Martin Luther King

El descobriment que hem fet nosaltres, també a la llum del camí històric i filosòfic que la humanitat ha complert fins ara -recordem la Revolució Francesa, cruïlla de la modernitat, amb les seves ombres i les seves llums- és que la fraternitat és una categoria política que dona llum al mètode, al contingut i a la finalitat de la política. Escollir-la com a horitzons canvia els nostres actes polítics, demanant concreció envers l'home, sigui qui sigui, i universalitat, una qualitat tan concorde a l'estat actual de la política. (...)

Si la pau és un camí lent i fatigós, la fraternitat en pot ser l'arrel i el motor.

Fraternitat com a categoria política

Una importància de relleu ha adquirit el moment de reflexió política que ha tingut lloc a **Martigny** (Suïssa) el diumenge 23 de març.

"El desafiament per a una política autèntica", aquest és el títol del Conveni que ha suscitat un viu interès. Aquesta iniciativa, promoguda per alguns alcaldes, ha superat les expectatives: hi han participat més de 300 polítics de tots els Cantons, compromisos a nivell nacional, cantonal i comunal, alguns provinents també de França i d'Àustria, a més d'una delegació del Consell Ecumènic de les Esglésies de Ginebra (CEC).

Chiara Lubich, convidada com a oradora principal, en la seva intervenció ha proposat **d'assumir la fraternitat com a categoria política**. **"La política és en la seva essència amor** - ha afirmat- i fa

necessari desenvolupar **categories mentals** que considerin la unitat fonamental entre tots els homes, en el ple respecte de les diferències”. I ha conclòs llançant un desafiament a Suïssa: “Per ser un País petit, pot esdevenir per a Europa un model d’unitat en la diversitat de les cultures i de les llengües”.

Christophe Darbellay, membre de la direcció de l’Oficina Federal de l’Agricultura ha dit:

“Avui dia la política moltes vegades és extremadament dura. Avui ens han presentat una visió de la política, potser una mica idealista, però jo crec que és important tenir també a la vida política metes i perspectives ideals. L’empenta millor per a l’acció política és una solida relació amb els altres i amb Déu. Això és el que avui ens han mostrat”.

Lucia Fronza Crepaz, ex diputada italiana, ha presentat el desenvolupament del **Moviment polític de la unitat** nascut el 1996 amb la “finalitat de donar coratge al compromís polític i al debat democràtic, entès com a servei cap a tota la societat, i de valorar aquells aspectes que contribueixen a la realització del bé comú, a la fraternitat universal”.

Nombrosos els testimonis de polítics que han mostrat amb els fets aquesta nova cultura política. Particularment significativa la relació de Marco Fatuzzo, alcalde de Siracusa (Sicília), per l’obra constructiva que ha aconseguit realitzar amb la col·laboració de les forces de la majoria i l’oposició en favor dels ciutadans en una difícil situació, de vegades complicada per a condicionaments mafiosos.

Les ciutats per a Europa

Es pot afirmar que el 6 de juny de 2003 a **Trento** ha bategat el cor d’Europa. Ha estat una jornada que ha tornat a impulsar el missatge del congrés d’Innsbruck “**1000 ciutats per a Europa**”, i ha recollit la vida que s’ha multiplicat a Itàlia, i també a Suïssa, a la república Txeca, a Hongria i a Àustria: formar ciutadans i ciutats europees; viure la fraternitat i aplicar-la a les lleis i a les estructures per donar un fonament i una ànima nova a Europa.

La invitació ha rebut l’adhesió de més de 500 alcaldes i administradors comunals, amb la participació activa d’un centenar de joves.

La convocatòria ha coincidit amb un moment significatiu de la construcció política d’Europa, la preparació de la **Constitució Europea**, que ha estat el punt de referència continuat de tots els treballs.

Els promotors del Congrés han estat els alcaldes de Trento, Innsbruck, Bolzano i Verona, i el Moviment polític per la unitat. El tema principal l’ha desenvolupat **Vera Araujo**: “**La fraternitat, arrel de la convivència i de la pau**”.

El mateix president **Prodi**, en el seu missatge ha qualificat aquesta idea com a “**un tema que revesteix un grandió interès per a la Unió i per a tots els seus ciutadans**”.

També el president dels poders locals i regionals d’Europa, l’austríac **Herwig van Staa**, l’ha assumit posant-la com a fonament de l’estatut de la nova ciutadania europea: “**Estimar i ser actius políticament**”.

Per concloure s’ha aprovat i subscrit un document final, amb la proposta d’algunes esmenes a la Constitució europea en elaboració, que ha estat lliurat als parlamentaris europeus presents i enviat al President de la Comissió Europea.

Alcalde a Siracusa

Em dic **Marco Fatuzzo**. He conegut l'espiritualitat que inspira el Moviment Polític per la unitat el 1963.

Quan el 1994 em proposen de presentar-me per alcalde a la meua ciutat, Siracusa (la ciutat més important de Sicília amb 130.000 habitants), en un principi aquesta petició em sorprèn. Amb la meua família sempre hem estat molt compromesos, però vam veure clarament que es tractava d'una veritable crida a estimar més, i concretament, a la gent de la meua ciutat, els seus sofriments i les seves necessitats.

Sense pensar-m'ho vaig sortir elegit. Per una particular llei electoral vigent a Sicília ha passat a Siracusa, com també a d'altres ciutats, que jo elegit alcalde amb votació directa només podia comptar amb 14 consellers de la coalició de govern, enfront dels 26 de l'oposició.

En el Consell, justament per aquesta situació, les sessions dedicades a les interpel·lacions i a les preguntes resultaven un veritable bombardeig. Abans d'arribar a la sessió, he intentat sempre tornar a enfocar la relació amb aquells que comparteixen aquest esperit, i això m'ha donat força, seguretat i serenitat. Així, un cop a l'aula, m'he dedicat a escoltar tothom, a comprendre les raons de cadascú, també les dels adversaris. Contestant a les preguntes m'he limitat sempre als continguts administratius, sense recollir les provocacions; ha intentat subratllar el positiu que hi podia haver dintre les preguntes per tal de millorar les mesures adoptades per la junta.

La meua era una decisió nascuda no solament del desig d'establir relacions veritables amb aquells que compartien amb mi l'experiència administrativa, sinó que sorgia també de la convicció que la manera més eficaç i productiva de governar la nostra ciutat naixeria solament d'una col·laboració col·lectiva: per això, totes les nostres visions parcials s'havien de recompondre el més possible, i trobar "casa" a dins meu, que era cridat a assumir amb responsabilitat les decisions definitives.

No és pas per casualitat, de fet, que les mesures més importants (els balanços, els programes de recalificació urbana, les polítiques socials) hagin estat votades pel Consell per unanimitat. Després de quatre anys em costava recordar el partit al qual cadascú pertanyia, i la col·locació entre la majoria i l'oposició!

Conviure amb la màfia

No crec pas de revelar-vos res de nou si us dic que *la màfia*, a Sicília, no és pas un conte. I que, a més, no eren pas rars els casos de contigüïtat entre organitzacions mafioses, sistema empresarial i gestió política dels territoris.

Amb l'elecció directa dels alcaldes, a les ciutats del Sud, la relació entre sistema polític i màfia s'ha interromput (per les dificultats de controlar el vot dels ciutadans i la recerca de nous punts de referència). Quan em van elegir, a la meua ciutat, de fet, no hi havia cap obra en construcció, no obstant la presència d'obres públiques contractades uns anys abans (també des de feia uns vint anys). Hem decidit rescindir, amb autodefensa, tots els contractes vigents i tornar a contractar tots els treballs. Les obres han estat obertes i s'ha donat nova confiança als empresaris. D'aquesta manera, per exemple, s'han acabat cinc escoles, el nou tribunal i el palau d'esports.

La gent normal també ha recuperat el coratge i ha començat a reaccionar davant de les intimidacions. Us dono algun exemple. Han nascut diverses *associacions anticriminalitat organitzada* (12 a la província, respecte a les 40 de tot Itàlia). El Municipi ha obert una adient finestreta anticriminalitat i un ambulatori antiusura i s'ha constituït en el balanç municipal un fons especial de solidaritat per a les víctimes dels atemptats de tipus extorsió.

Després dels *terratrèmols del desembre 1990*, un centenar de famílies havien estat allotjades pels administradors de l'època en alguns hotels de la ciutat. El 1994 aquestes famílies continuaven allà. Aquesta solució, a més de no constituir una situació digna per al problema dels sense sostre (tota una família en una petita habitació d'hotel), representaven un cost molt alt per al Municipi i un negoci per als hotelers. Hem fet aprovar pel Consell Municipal un Reglament que instituïa una "contribució d'habitatge", per permetre a aquelles famílies d'obtenir un allotjament a lloguer i hem finalitzat la relació amb els hotelers. Algunes d'aquelles famílies, constituïdes per gent de mala vida -potser instigades pels mateixos hotelers sense escrúpols- han refusat l'oferta de la contribució d'habitatge i han assetjar el Municipi, amb tendes, matalassos, i objectes decoratius diversos

exposats a la plaça. Durant un parell de dies m'han impedit d'entrar al Municipi. Han arribat amenaces, anònims i alguns cops de timbre per les nits al portal de casa. M'han assignat una escolta de guàrdia municipal, però després d'uns dies hi he renunciat, a fi que aquells pares de família no s'esposessin a riscos inútils.

Hem aguantat molt. He anat al Municipi i m'he reunit a la plaça amb aquelles persones, justament amb els més turbulents. Els he convidat a pujar a dalt i a parlar junts del problema. Al final de la trobada, sincera i oberta, sense temors ni cap incertesa, aquelles famílies també han cedir, comprenent la validesa de la proposta: han acceptat la contribució d'habitatge i han deixat els hotels.

Sanejar el pressupost

La condició social i la política de la ciutat, quan vaig començar, eren un desastre: una situació financera en col·lapse, serveis socials primaris (fets solament d'un clientelisme assistencial, d'ingressos en Instituts) sense cap tipus de programació

La junta amb la qual treballava, ja estava constituïda, llavors devia contínuament fer obra de reconciliació, intentant treballar per fer-ne un petit "cos", dirigint-me cap a la col·legialitat de les opcions. Cada dilluns fèiem una llarga trobada de verificació de programa, tot esmorzant junts (la ciutat s'ha acostumat a veure aquest conjunt d'administradors que esmorzaven tots plegats al bar). De vegades ens hem allunyat de la ciutat per passar una jornada junts, fins i tot al camp, per no perdre de mira el projecte unitari sobre la ciutat.

Intentàvem estudiar a fons les qüestions, aprendre tot el que d'innovador -en el pla de les normes, dels instruments, dels recursos- madurava, sigui a nivell nacional que europeu, per a capitalitzar tot en avantatge de la nostra ciutat, però amb alguns criteris per a nosaltres imprescindibles: una política impregnada del desig d'igualtat, de justícia social, d'afranquiment de les necessitats, i no pas del desig d'una eficiència freda i impersonal.

Així, per exemple, per al regidor d'urbanisme era prioritat treballar en la revisió del Pla del Reglament General de la ciutat començant per a la recalificació de les rodalies degradades; per al regidor d'obres públiques intentar eliminar les barreres arquitectòniques existents i projectar-ne de noves ja sense barreres; per al regidor de Pressupostos, Finances i Impostos, plantejar la programació econòmica de la Institució amb particular i prioritària atenció cap a les classes més febles; per al regidor de descentralització, afavorir les polítiques dels barris en condició de respondre a les necessitats dels "nous pobres"; etc.

El mètode que ens vam intentar donar era format per tres paraules senzilles:

l'escoltament del territori tot construint un mapa de les necessitats;

la confrontació, tot activant per exemple unes comissions a dins de les quals estiguessin presents els subjectes de les nostres intervencions mitjançant les seves associacions;

l'incorporació de totes les forces i organitzacions que operaven a la societat civil.

Es va establir també una connexió estable entre les regidories socials dels 9 Municipis principals de la Regió Sicília, donant vida a un "Fòrum" que, amb termini mensual, durant anys s'ha reunit a rotació en les ciutats involucrades per a jornades d'estudi i d'intercanvi d'experiències. El Fòrum ha promogut també iniciatives legislatives en camp social i econòmic que s'han apreciat a nivell de regió.

Els fruits han arribat: els nostres projectes s'han reconegut i finançat a nivell nacional i europeu.

M'adono que és difícil imaginar-se la situació amb la qual hem treballat, sovint a casa nostra la normalitat assumeix la connotació d'extraordinarietat, però puc dir que el que hem començat amb aquesta experiència ja no tornarà enrere i puc a més afirmar que no hi ha cap situació en la qual la fraternitat no pugui trobar aplicació en el govern d'una ciutat.

Després de quatre anys al Municipi he intentat transferir, en el nou quadrienni, aquella experiència feta de compromís administratiu i de relacions construïdes en l'esperit de la fraternitat, a la Província regional de Siracusa. El març passat he madurat la decisió d'interrompre amb antelació aquesta experiència, per estar disponible per treballar amb dedicació total a la construcció del Moviment Polític per la Unitat a la meva regió: de fet, sento la urgència de tornar a descobrir, juntament amb molts d'altres, el disseny particular de Déu sobre aquesta terra turmentada i la contribució específica que ella també pot aportar -n'estic convençut- a la construcció d'un món unit.